

Povzbuzení: 166. Pocit viny

Na cestě životem můžeme klopýtnout, projevit slabost, chamtivost, zbabělost nebo ješitnost a jasný paprsek uprostřed nás to položí na váhy spravedlnosti, bude nás znepokojovat a otravovat, dokud se nebudeme snažit situaci napravit.

Povzbuzení

Povzbuzení od sestry Natalie Basaraba z regionu Rivne na Ukrajině.

Pocit viny

Když mluvíme nebo přemýšlíme o zkouškách, často je spojujeme s něčím náhlým, odvážným, naléhavým, co vtrhne do klidného života, naruší jeho rytmus, vyžaduje úsilí, prostředky, nervy. A jen

málokdo dokáže alespoň sám před sebou rozpoznat, že sám je zdrojem a spouštěčem problémů a zkoušek.

Uvedeme-li paralelu se školou, můžeme říci, že si dovolíme nedělat úkoly, neváháme opisovat od souseda, jsme líní opakovat již naučenou látku nebo odkládáme plnění dlouhodobých úkolů.

Pokud se ve škole ještě můžeme vyhnout trestům za nenaučenu látku, pak je život přísnější a náročnější učitel. Zkouší nás, zkouší sílu, požaduje zaplacení účtů.

Všichni čas od času děláme věci, které si zaslouží trest. Od odsuzujícího kroucení hlavou až po ostří meče. Někteří si zaslouží (podle rozhodnutí soudu) pokuty, izolaci nebo nápravné práce. Ve zvláštních případech – dlouhé vězení nebo smrt.

A my všichni bez výjimky se trestu snažíme vyhnout: od dvouletého dítěte, které bezostyšně přesouvá vinu za rozbitý hrneček na babičku, až po státního úředníka, který veřejně lže a nečervená se. Co k tomu říci, vždyť i domácí mazlíčci, kteří ublížili, sklopí před páníčkem oči a stáhnou ocas!

Tento stav věcí není novinkou. Dějiny civilizace jsou plné příkladů „útěku před odplatou“.

V ráji, po pádu, na přímou Boží otázku: „Nejedl jsi ze stromu, o kterém jsem ti přikázal, abys z něj nejedl?“ se Adam vykrucuje: „Žena, kterou jsi mi dal... mi dala, abych to ochutnal.“ ... Jako že já? – Vůbec ne, nepřímá je vinna žena, a přímo – Ty, proč jsi to vzal a jedl?

Po Ábelově vraždě řekl Kain o svém bratrovi: „Cožpak jsem jeho strážný?“ (Gn 4:9). Jákob na útěku před Ezauovou pomstou opouští svou rodnou zemi a jde ke svému strýci do Cháranu (Gn 27). Mojžíš prchá do země Mediny, aby unikl trestu za zabití Egyptana (Ex. 2). Jonáš, který neposlechl Boha, se plánuje schovat před Jeho tváří na druhém konci světa (Taršiš ležel za Gibraltarem, 3000 km od izraelské země (Jonáš 1:3).

Vynechme z myšlenek ty, kteří dostali vnější trest (od lidí). A co se stalo s těmi, kteří utekli? Žili dlouho a šťastně? Vůbec ne!

Kaina v očekávání odplaty jednoduše paralyzoval strach. A ani poté, co dostal od Boha „osvědčení o ochraně“ – znamení na čele – se neuklidnil. Byl to on, kdo začal stavět města – osady s opevněním proti nepřátelům – skutečným nebo domnělým (Gn 4,17).

Po dvaceti letech dobrovolného vyhnanství se Jákob před setkáním s Ezauem třásl a snažil se ho „uklidnit“ štědrými dary (Gn 33).

Josefovi bratry o patnáct let později hlodalo svědomí, nedalo jim pokoj kvůli nedůstojnému činu vůči svému bratru. To se ukázalo, když byli obviněni ze špionáže proti Egypťanům, vnímali to jako odplatu za prodej Ráchelina syna (Gn 42).

Navíc ani poté, co obdrželi Josefovo odpuštění a žili s rodinou v jeho péči v zemi Gošen, synové Jákobovi neunikli vnitřnímu napětí. A po smrti hlavy rodu se vrhli k nohám Zofnat-Paneah, jak farao nazval Josefa (Gn 41,45), a opět ho prosili o odpuštění.

Chci věřit, že Josefova slova: „Nebojte se. Což jsem Bůh? Vy jste proti mně zamýšleli zlo, Bůh však zamýšlel dobro; tím, co se stalo, jak dnes vidíme, zachoval naživu četný lid.“ (Gn 50:19-20), a nakonec jim dal pokoj a vyrovnanost.

Stav srdce, kdy je člověk neklidný kvůli dlouhotrvajícímu otravnému, ostudnému nebo kriminálnímu činu, se nazývá vina.

Rakouský psychoanalytik, darwinista Freud a jeho následovníci nazvali tento pocit destruktivním, život ohrožujícím.

Dnes existují stovky tipů, jak se zbavit viny, jinými slovy, jak uspat své svědomí, protože naši vnitřní míru morálky jednání – svědomí – dává Bůh člověku, aby byla vodítkem při volbě mezi dobrem a zlem.

A výčitky svědomí mohou být vážnější než hmotné ztráty nebo fyzické utrpení.

Z výpovědí mnoha vězňů vyplývá, že trest od lidí: vězení, nápravné práce, pokuta, tedy vrácení dluhu společnosti, osvobozuje odsouzeného od vnitřní bolesti, dává uklidnění.

Místo toho ti, kteří uprchli před spravedlností, často přicházejí a v průběhu let se vydávají zákonu, vyčerpání bojem proti „duchům minulosti“, očekáváním odhalení a trestu.

My lidé jsme úžasně uspořádaní. Málokdo poznal své srdce až do hloubky. Na cestě životem můžeme klopýtnout, projevit slabost, chamtivost, zbabělost nebo ješitnost a jasný paprsek uprostřed nás to položí na váhy spravedlnosti, bude nás znepokojovat a otravovat, dokud se nebudeme snažit situaci napravit.

V epištole k Jakubovi 3:2 v Turkoňakově ukrajinském překladu čteme toto povzbuzení:

„Všichni hodně hřešíme. Když však člověk přizná svou vinu a převezme odpovědnost, je to projev dospělosti a správných mravních vodítek.

A když člověk s břemenem viny přichází ke Kristu a pokládá k Jeho nohám své tísnivé zavazadlo, vyznává svou hříšnost a prosí o odpuštění, je to svědectví o návratu stvoření ke svému Stvořiteli. Stává se plodem Prvotní příčiny, kapkou ve Zdroji, marnotratným synem pro milujícího Otce.

Není nám dovoleno předvídat, co pro nás nadcházející den připravuje, ale být s Bohem a v Bohu nám dává naději a povzbuzení, že „krev Ježíše Krista nás očistí od všeho hříchu“.

Natalia Basaraba
region Rivne, Ukrajina

-van-

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté – Síť víry](#) nebo facebookovou skupinu [Zpravodaj Baptisté – Síť víry](#)